

Sedamdesetogodisnjaci ponovo na okupu u Zajednistvu Hrvata

vineri, 21 decembrie 2012

29. srpnja 2007. god. u prostorijama Središnjeg Sjedišta Zajedništva Hrvata u Karaševu okupili su se proslaviti 65. obljetnicu vršnjaci iz Karaševa rođeni 1942. god. Inicijator akcije bio je Ivan Radan, koji se za vrijeme slavlja pobrinuo održati ugodnu i veselu atmosferu. Tada, Zajedništvo Hrvata je podržalo akciju s 10 leja po sudioniku.

Brigom Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj ova proslava je postala tradicionalna i nakon 5 godina, 24. studenog 2012., Zajedništvo je priredilo susret sviju osoba koje su dobile iz Karaševske i lupačke općine, te se generacija rođena 1942. godine našla ponovno na okupu, ovog puta prilikom proslave obilježavanja 70. obljetnice od rođenja.

Po etkom od 17.00 sati pozvanici su se okupili u crkvi iz Karaševa, gdje je u njihovu sastavu bilo dosta ljudi. Đure Kati održao Svetu misu. Za vrijeme propovijedi, svećenik je slavljenicima poželio mnogo godine, zdravlje, sreću, te da se nadalje raduju uz svoje najmilije, a proslavljenici su molili za sebe, za svoje obitelji, ali i za one iz svoje generacije koje više nema. Nakon Svete mise, sedamdesetogodisnjaci su krenuli prema Središnjem Sjedištu ZHR-a gdje su ih dočekali prof. Milja Radan, predsjednik krovne organizacije Hrvata iz Rumunjske i Đure Jankov, predsjednik lupačke komunalne organizacije Zajedništva Hrvata. Prigodnim riječima obratio se prof. Radan: "Dobro došli i želim Vam da se dobro osjećate, kao kod vas doma, jer ovo je naš dom, naš hrvatski dom Karaševskih Hrvata. Drago mi je što ovdje imamo i Karaševce koji žive u drugim selima, imamo i Lucacelu Ivana koji živi trenutno u Gârlu. S pomoću ovog dokumentarca vašeg slike i vašeg govora da ostanu budući generacijama i ovdje da vide i čuju kako smo živjeli i kako živimo. Želim Vam da mnogo, mnogo godine budete veseli, radosni, da se sjećate vašeg mladosti, djetinstva, dana kad ste bili u školi, jer to je naša historija. Svaki jedan od vas je jedna karika u našoj historiji. Vi ste prva generacija koja je organizirala ovakav sastanak prije pet godina i ne samo da je prva, nego je ona i po etak ovake tradicije. Vaša tadašnja inicijativa nam je dala jedan misao, a je jako lepo da se sastajemo svaka generacija svake godine."

Nakon razgledanja specijalno pripremljenog dokumentarca u kojemu su glavni akteri bili baš naša gosti sedamdesetogodisnjaci i nakon kratkog pohoda u prostoriju središnjeg sjedišta Zajedništva, prošlo se u protokolarnu dvoranu. Većera je po etla s tradicionalnom molitvom, nakon čega je veleasni Đure Kati, župnik crkve iz Karaševa blagoslovio sve prisutne.

Bogatija večera i ugodna atmosfera pogodni su bili za razvijanje prijateljskog razgovora, za razmjenjivanje životnih iskustava i prisjećanje na dane provedene u školskim klupama. Za dobro raspoloženje i izniman ples na ritmovima izvorne Karaševske glazbe pobrinuli su se stari majstori, poznati Karaševski muzikanti, Mikul, Milja, Stjepan i Joni. Na kraju prijateljskog susreta, živahni su se sedamdesetogodisnjaci složili da se ovakvi susreti trebaju održavati i organizirati.

„etiri razreda
sam imala, išla sam od salaša, e tad nesmo sedeli doma. Svi smo
išli u jedan razred. Primenjeni smo bili svi u kušulji, u šlajfica
dreveni. Posle škule idemo svi u carinu“ (Maria Lazarac, Ravnik)

„U škulu ja sam išla samo etiri
razreda, tako je bilo tad. Tamo smo imali samo jenoga meš era, nesu
bili kako sad, gramada. U ili smo sve na hrvatski jezik, e naša
u iteljica je bila Hrvatica, znala hrvatski, nesmo govorili vlaški.
Mi smo u ili za marom, smo se sigrali krijaljku, Daj mi, babo,
grož e! (Gerga Petria, Ravnik)

„Slavimo sedamdeset godine i
zahvaljujemo se iz svega srca knezu što ni je pozval i svem što ste
gotvali i ni primnuli i lepo upoštovali i Bog za vas brigu da ima da
stignete i vi i da mašite sedamdeset godine, da stignete do stotine.
Jako nim je drago e smo ovde, ovo je odviše lepo.” (Domaneanc
Maria, Karaševo)

„Niti nesam zamislil e la ovako
da bude. Jako je lepo. Se ne kajem e sam došal ovde da proslavim
sedamdeset godine. Da vim da Bog sre u i zdravlje”. (Mikola Blaj,
Vodnik)

„Jako sam se dobri ose al i veselo,
nesam se niti nadal e la ovako da bude. Pital sam i kako je bilo
ovem od prošlih godina i neki se kaju e nesu došli tad. Su mi
rekli da do em e ovde je jako lepo. Ja sam najviše kod salaša,
slabo sam doma. Svem lam da pripovedam kako je bilo, e po lepo niti
ne možeš da zamisliš.” (Marian Filca, Klokoti)

Lina
Tincul